

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1300 FT) ÁRA: 1890 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLII. ÉVF., 2022. ÁPRILIS

KORAI KATASZTRÓFA-ELŐREJELZÉS
EXOPLANÉTA REKORD
METAVERZUM

385

MÁRKI
JONES
PALMER
KARPOV

JOHN
Kessel
Erdész
RÓBERT

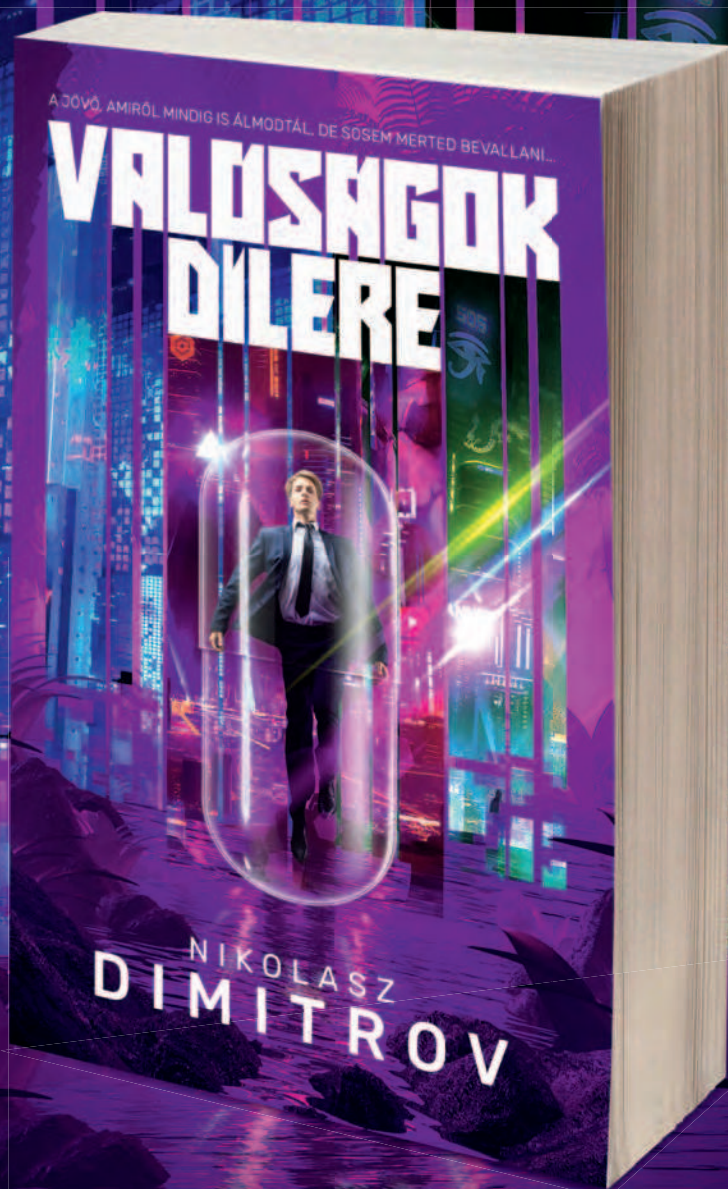
Előfizetőknek
CSAK
1300 Ft!

50 éve

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

**AZ ÚJ KORBAN MINDEN BETEGES
VÁGYÁLOM VALÓRA VÁLHAT.
A SZEMÉLYES VALÓSÁG DIGITÁLIS
DROG MINDENT KÍNÁL, AMIT CSAK
UNATKOZÓ GAZDAGOK KÍVÁNhatnak.
AKÁR A HALHATATLANSÁGOT IS?**

RENDELD MEG ITT: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

Őszintén szólva...

azon kevés űrkutató-csillagász közé tartozom, akit *nem* fiatalkori sci-fi élmények (filmek, olvasmányok) inspiráltak arra, hogy erre a pályára lépjen. Bevallom, Verne és Jókai műveiért nem lelkesedtem (mást akkoriban, vagyis az 1940-es években nem ismerhettem), sőt kifejezetten untam. Helyettük izgalmasabbnak tartott indián könyveket olvastam Később aztán változott a véleményem, főleg amikor H. G. Wells regényei kerültek a kezembe.

Már 1955-től megragadott a közeledő űrkorszak lelkesítő perspektívája, és attól kezdtem kritikusan olvasni a világűrben játszódó sci-fi történeteket. Ezekben az években zeneakadémiai koncerteken ismerkedtem meg és barátkoztam össze Zsoldos Péterrel, akivel persze zenéről beszélgettünk. Egyszer a 60-as évek elején nagy meglepetésemre megkért, hogy nézzem át első könyvének kéziratát, mivel az egy, a világűrben és a Vénusz bolygón játszódó sci-fi. Ez volt *A Viking visszatér*.

Mivel addigra már az első űrszondák megfigyelései alapján tudtuk, hogy a Vénusz alkalmatlan az életre, javasoltam, hogy helyezze át nagyszerű regényének helyszínét egy viszonylag közeli csillag, a Tau Ceti hipotetikus bolygójára. (Ez volt az első csillag, amely felé 1960-ban Frank Drake a rádiótávcsövét fordította, hogy onnan egy esetleges civilizáció rádióüzenetét felfogja.) Péter megfogadta tanácsomat. Ettől kezdve lelkesen olvastam sűrűn megjelenő sci-fi műveit, főleg azok mély mondanivalójáért. Persze addigra már kezembe kerültek más kiváló regények is, például Clarke, Hoyle, Lem, Asimov és mások „kozmoszi sci-fi” írásai, amelyeket élmény volt elolvasni. De később a Galaktikát kezdtem rendszeresen olvasni, mert mindig találtam benne engem érdeklő irodalmat is.

Most, a folyóirat alapításának 50. évfordulóján kívánok sok sikeres írást a lap olvasóinak és lelkes szerkesztőinek.

Dr. Almár Iván
csillagász, űrkutató

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Dunhuang Chen (Egyesült Államok)** munkája:
dunhuangchen.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézet-ének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **15 600 Ft (1300 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1300 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémánt-kártyával, partneri kedvezményekkel): **29 400 Ft/év (2450 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2450 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető

a **Pannonia Könyvesboltban.**

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

44

62

60

43

24

NOVELLÁK

- 6 Márki István: Hátország (befejező rész)
- 28 Gareth D. Jones: Ogrék, hódok és más mitikus lények
- 50 Erdész Róbert: Zoo
- 64 John Kessel: A szív az emlék tükré
- 83 Emmerich Palmer: Gazdag zsákmány
- 108 Nyikolaj Karpov: Varázstűkör

CIKKEK

- 24 Metaverzum
- 43 Zöld jövő
- 44 Videodrón
- 48 Világűrt jelentő deszkák
- 58 A szférák zenéje
- 60 Intelligens dizájn
- 62 Obszervatórium
- 79 Zöld jövő
- 80 Kő kövön
- 82 Kapcsolatfelvétel
- 100 Képregény a Galaktikában

GALAKTIKA XI.

- 115 Nyikolaj Karpov: Halálsugár
- 174 Nyikolaj Karpov: A titokzatos repülő
- 176 Nyikolaj Karpov: Boszorkány
- 182 Nyikolaj Karpov: A fehér tábornok
- 184 Nyikolaj Karpov: Arany
- 188 Nyikolaj Karpov: Az öreg mester titka
- 190 Nyikolaj Karpov: Fehér farkas
- 193 Nyikolaj Karpov: Mese a fehér éjszakáról
- 196 Nyikolaj Karpov: A kincs
- 199 Nyikolaj Karpov: A kísértethajó
- 201 Nyikolaj Karpov-életrajz

Az új baktérium igazi óriás

A tudósok felfedeztek egy igazán hatalmas, mikroszkóp nélkül is látható baktériumot, amely a karibi Grande-Terre mangrovéi között él: nagyobb, mint egy gyümölcslegy.

A valaha felfedezett legnagyobb baktérium komplexitásával lenyűgözi a tudósokat. Az egysejtű organizmus akár 2 centiméter hosszúra is megnőhet, és egy vékony madzaghoz hasonlít. Az összes DNS-ét egy hártás tasakban hordozza, ellentétben a legtöbb baktériummal, amelyek genetikai anyaga kötötten lebeg a sejtjeikben. Ez a tulajdonság nemcsak a fajtársaitól különbözteti meg az újonnan felfedezett mikrobát, hanem a többi prokariótától is – a nagyon kicsi, egyszerű sejtstruktúrával rendelkező szervezetek csoportjától.

A prokariótákkal szemben az eukarióták, például az állatok, a növények és a gombák, összetettebb sejtekkel rendelkeznek, amelyek magot és más, membránhoz kötött organellákat tartalmaznak. Az újonnan felfedezett, hatalmas mikrobák a prokarióta és az eukarióta közötti határvonalon mozognak, mivel DNS-üket egy membránhoz kötött tasakban hordozzák, és egy második, nagy méretű, vízzel teli tasakot is hordoznak, amely a sejt teljes térfogatának több mint 70%-át foglalja el.

6.

Az ördögi kollégák hozták szokásos formájukat, ahogy összefogtak új munkatársuk bosszantására. Rajzszoget tettek ülőpárnájára, pillanatragasztóval tapasztották asztalához a forrasztópákát, festékekkel öntötték le öltözékét, és így tovább. Soha véget nem érő sorozat volt egy összeszerelő üzemből dolgozó kollektíváról, egyre kiszámíthatóbb és erőltetettebb fordulatokkal. A konzervnevetés egy pillanatra sem maradt abba, Adam pedig elérkezett tűrőképessége határához.

Nem akarta tovább nézni ezt az ostobaságot, másféle szórakozásra vágyott.

Gabriel jelent meg előtte újra meg újra, ahogy felfedte hovatarozását. Felkavarta a szembesülés, jóllehet – ha jobban belegondolt, ha a megelőző jeleket sorra vette – talán nem lett volna szabad ennyire csodálkoznia. Kollégájába nála is jobban befészkelte magát a kételkedés, a tenni akarás és a tudásvágy, amivel, hozzá hasonlóan, Benjamin fertőzte meg. A jó öreg Benjamin, akivel mindketten megértették egymást. De akkor ő, Adam D. 128 miért nem ezt az utat járja be?

Benjaminről valahogy megint a könyvek jutottak eszébe. Csapongtak a gondolatai. Milyen lehetett könyveket olvasni? Egykori mentora erről is sokat mesélt, pontosabban továbbadta, amit neki mondtak el a szülei. A könyvek új látásmódokat, sajátos sorsokat, varázslatos történeteket tártak az emberek elé. Minden könyv egy új világ volt, melybe el lehetett menekülni, ott élményeket szerezni; ami gyakorta tükröt tartott a valóságnak, és tovább élt a fejekben. De mindez már a múlté.

Amikor az Esemény véget ért, az emberek fokozatosan ébredtek rá, hogy megváltozott az életük. A mindennapok részét képező – szinte meghosszabbított végtagként szolgáló, és a kor technikai fejlettségét tükröző – eszközök egyik fele azonnal használhatatlannak bizonyult.

*A civilizáció
bukását előidéző
Esemény titkát
senki sem
ismerte. Egészen
addig, míg egy
takarítócsapat
rá nem bukkant
valamire...*

Márki István (befejező rész)

HÁTORSZÁG

A másik része lassabban vált az enyészet mar-
talékává. Ezeket eleinte sikerült megjavítani,
hiszen találtak hozzájuk tartozékokat, és emlé-
keztek a működéshez szükséges ismeretekre is.
Később pótolni kellett az alkatrészeket, de a fe-
jekben még mindig rendelkezésre állt a szakér-
telem. Idővel azonban a tudás megkopott, hiába
akarták azt újra rögzíteni, maradandóvá tenni.

Hasonlóan kísérelték meg visszaszerze-
ni az elvesző kultúrát is, de ott ennyi sikerrel
sem jártak. A regények, versek, színdarabok
emlékezetből történő újrateremtése eleve nem
lehetett tökéletes, így nem hozta meg a várt
eredményt. Pedig akadtak emberek, akiknek
memóriája hihetetlen emlékeket tárolt. Ők vol-
tak az új időszámítás első nemzedékének Emlé-
kezői, a rejtett kincsek őrzői. Ám ők sem segít-
hettek. Nehéz megtalálni az okát, de a kultúra
iránt alábbhagyott az érdeklődés. A színházak
és múzeumok látogatók híján bezártak, míg
kiállításokra igény sem mutatkozott. Az előző

korszak művészei, nem találva értő füleket és
szemeket, sorra elhallgattak.

Benjamin szerint a történetekben a hatalom
is szerepet játszott, mivel nem pártolta az efféle
kezdeményezéseket. A hanyatlást mégis inkább
az váltotta ki, hogy a munka egyre jobban le-
terhelte az embereket. Fokozatosan elfásultak.

Született ugyan valami a könyvek helyett: az
új világ létrehozott elektronikus „szövegeket”.
Főleg a televízióban futó sorozatok forgató-
könyvei, a kormány rendeletei vagy elvárt visel-
kedésminták leiratai tartoztak ide, melyek nem
ragadták meg a férfit. Élettelennek, ízetlennek,
színtelennek találta őket. Nem olyanak, ami-
lyenek elképzelése szerint a könyvek lehettek.

Valamit tenni kell, töprengett Adam, mielőtt
Otto visszatérhetne a képernyőre, és mielőtt
Gabriel is újra megtelepszik a fejében. Valamit,
aminek értelme van, amit valójában szeretne.

A karperecére pillantva bevillant az előző
esti beszélgetésük Klarával. Jóleső érzés járta át. ➡

Mi történne, ha folytatnák, és megtudná, miként vélekedik ezekről a dolgokról a nő? Ha kölcsönösen megosztanák, ami bennük munkál?

És nem egymástól elválasztva, a steril képernyőn keresztül, hanem... *személyesen*. Csak ők ketten.

Meglepődött, ahogy mindez kristálytisztán megfogalmazódott benne. Meg is riadt, aztán megpróbálta józanul mérlegelni a körülményeket.

A társadalmi szokásoknak ugyan nem felelt meg a munkán túli kapcsolat, ám törvénytelennek sem volt nevezhető. A lehetőség pedig nyitva állt, hiszen ismerte Klara címét, hivatalból.

Ahogy újra a nőre gondolt, már nagyon akarta a találkozást. És minél előbb.

De még ki kellett találni a megvalósítást. Felkelt a fotelból, fel-alá járkált a lakóegységben, az ablakhoz lépett, és elhúzta a függönyt. Odakint leszállt az este, az utcai lámpák kísérteties félhomályba vonták a teret. Embereket nem látott, hiszen már életbe lépett a kijárási tilalom, csak engedéllyel lehetett kint tartózkodni.

Ő viszont rendelkezett ilyennel. A munkaköréből adódóan az éjszaka közepén is érkehetett olyan feladat, amit azonnal végre kellett hajtani. Szerencsére ilyen nem sűrűn fordult elő, az utóbbi két évben egyetlen alkalommal sem. Most viszont kapóra jött a dokumentum.

Visszatért a fotelba, és ráírt a nőre. Sokkal könnyebben ment, mint előzőleg.

„Nem zavarlak?”

Kérnie sem kellett a vizuális kapcsolatot, a televízió képernyőjén feltűnt Klara. A szomorúság ezúttal is ott bujkált a tekintetében, de talán nem annyira, mint előző este. Vagy ezt csak bemeséli magának?

– Gondolom, látni is akartál – szólalt meg a nő.

– Eltaláltad – felelte Adam –, bár nem pont ilyen formában.

– Hanem? – Klara résnyire húzta össze a szemét.

– Hogy is fogalmazzak... valóságban.

– Mármost személyesen?

– Igen, hús-vér alakban. Akarsz... akarsz velem találkozni?

– Mikor és hol?

– Arra gondoltam... – Adam beharapta a száját, nyelt egyet, aztán kimondta: – Most átugornék hozzád.

– Átugornál? – A nő láthatóan meglepődött. – Szabad ilyet tenni?

– Persze, ha te is benne vagy. Nem tudja meg más.

– És titok, miért akarsz idejönni?

– Nos... szóval... – Adam képtelen volt értelmes választ adni. – Bonyolult.

Klara várt egy darabig, közben kissé oldalra fordította a fejét, mintha megpróbálná meghaladni a ki nem mondott szavakat. Végül bólintott.

– Gyere!

Ahogy bontották a kapcsolatot, Adamen eluralkodott a rettegés.

Most mit tegyen? Rendben, akkor elmegy, de ott mi fog történni? Mivel magyarázza meg a jelenlétét? És mit gondol erről Klara? Beszélgetnek a ma történekről, folytatják a tegnapi este megkezdetteket, vagy...

Rádöbbsent, mennyire igényli a nő fizikai közelségét. Tompa, ismeretlen szorítást érzett az ágyékában.

Besietett a mosdóba, kapkodva lezuhanyzott, és tiszta alsóneműt vett a kezeslábas alá. Amikor teljesen beöltözött, egy térképet terített az ágyára, és megkereste, hova kell mennie. Néhány háztömbnyi volt a távolság, alig tízperces séta. De nyilvánvaló séta, hiszen a tömegközlekedés utolsó járatai már a remízben pihentek.

A lift levitte a földszintre. Ahogy kilépett a járdára, arcán végigsimított a hús levegő. Egyedül volt. A közvilágítást városszerte takarékra állították, így a tapasztalatára is hagyatkoznia kellett, amikor elindult. Léptei tompán visszhangzottak a néptelen utcán. A lakóépületek

szürke kontúrjai fojtogatóan magasodtak körülötte, mintha össze akarnák préselni a testét. A pernye alig szállt a levegőben.

Céltudatosan haladt, közben a fejében egyfolytában Klara vibrált. Hogyan viselkedjen, mit mondjon neki? Az egyik sarkon befordulva járőrbe ütközött, aki elkérte a papírjait, a szemébe világított, majd morogva továbbengedte.

Odaért a háztömbhöz. A kaput nyitva találta, a lift felszaladt vele a megfelelő szintre, aztán, ahogy a vörös jelzőfényben derengő felvonóból kilépett a folyosóra, megtorpant.

Koromsötét alagút nyílt mindkét irányba. A világítás nem működött, így fogalma sem volt, merre menjen, és melyik ajtót keresse. Tanácstalanul toporgott percekig, mígnem balra, valahol a messzeségben fénycsík támadt, majd egy visszafojtott hang a nevéen szólította.

Óvatosan indult el, kezével a falat tapogatva, nehogy akadályba ütközzön. Egyre hangosabban hallotta saját lélegzetét, és mintha az idő is lelassult volna körülötte. A homlokán ütemesen lüktetett egy ér. Végül nagy sokára az ajtóhoz ért. A rés kitarult, és meglátta Klarát, aki biccentett, hogy lépjen be.

A lakóegységbe térve tovább növekedett a zavara. Nem annyira a sötéten ásitó tévékészülék, és nem is a falra erősített, a városzéli hegyeket ábrázoló poszter miatt, amit a képernyőn keresztül előzőleg nem ismert fel. Sokkal inkább azért, mert a nő ugyanúgy jelent meg, ahogy előző este is: laza póló, szűk nadrág, veleszületett természetesség. Ő pedig mintha munkába igyekezne. Ráadásul kellemes meleg ült meg a falak között, amitől kezdett a hátára tapadni az öltözéke.

Klara kitalálta a gondolatait.

– Szabadulj meg a hétköznapoktól! – javasolta, és becsukta Adam mögött az ajtót.

A férfi kettőt-hármat krákogott a száraz levegőtől, majd lehámozta a kezeslábasát. Im-már ő is pólóban és egy könnyű nadrágban

volt. Klara intett, hogy a légszűrőt is vegye le. Adam így cselekedett, és máris otthonosabban érezte magát.

A nő hellyel kínálta az egyedüli fotelban. Ahogy Adam leült, Klara az ágy szélére kuporodott. Láthatóan mindketten feszélyezve érezték magukat.

– Kérsz valamit? – kérdezte egy idő után Klara.

Adam érezte, hogy kiszáradt a torka, mint amit porral hintettek be.

– Egy kevés vizet... esetleg – felelte.

Klara kiment a mosdóba, és egy üvegpohárral tért vissza. Átnyújtotta a férfinak.

A kezük egy pillanatra megint összeért. Adamet mintha áram rázta volna meg.

Mohón felhajtotta a folyadékot, aztán csak szorongatta kezében a poharat. A némaság kezdett nyomasztóvá válni.

– Mi ez a kép? – kérdezte végül, és a falra mutatott.

– Valami, amitől mára nagyon eltávolodtunk. Az igazi Gaia – felelte a nő. – Mindig megnyugtat, ha ránézek.

– Értem – mondta Adam. Nézte a hófödte, csipkés hegygerinceket, az erdővel borított lan-kákat, a távolságon is átható fennköltséget és időtlenséget, és megsejtett valamit. – Honnan szerezted?

Klara megrázta a fejét, aztán legyintett.

Adam rájött, hogy nem fog választ kapni. A bevetett ágyra sandítva eszébe ötlött, mivel akarta kezdeni.

– Mit szólna Gabrielhez? A beismeréséhez?

– Biztos voltam benne – vágta rá azonnal Klara. Mintha megkönnyebbült volna a téma-váltástól.

– Beszélte neked róla?

– Nem. De annyira nyilvánvaló volt.

Adamnak szöveget ütöttek fejébe a szavak. Klara ennyivel jobb megfigyelő lenne nála? Vagy csak fogékonyabb bizonyos dolgokra? Rá- ➔

jött, egyáltalán nem ismeri a nőt. A csend hálójában ismét körbeszótták őket.

– Be kell vallanom valamit – bökte ki végül Klara.

Adam összerézzen. Vajon hova akar kilyukadni?

– Mit? – kérdezte.

– Tegnap elhoztam egy tárgyat a munkából.

Adam fejében lejátszódott a jelenet, ahogy Klara a kezeslábasába rejti a vörösben táncoló hologramot. Bólintott.

– Láttam.

– Ó. És azt is tudod, miért?

– Nem.

Klara kikapta Adam kezéből a poharat, felkelt az ágyból, és a férfi háta mögé ment. Adam zörejeket hallott, mintha egy bútort húznának félre, aztán mintha kicsomagolnának valamit a borításából. Nem mert megfordulni.

Klara visszatért a látószögébe. Téglatest formájú tárgyat tartott a kezében, de nem azt, amiről az imént beszélt. Adam pupillája kitágult, és borzongás futott végig a gerincén, ahogy felismerte azt, amit még sohasem látott fizikai valójában.

Egy könyv volt. Egy *valódi* könyv.

Klara szembefordította a borítót Adammel, aki le tudta olvasni a rányomott betűket: *Shakespeare – színművek*.

– Ez... – nyögte.

– Igen – felelte Klara. – Az, aminek látod. Ez volt a lopásom okozója. A legnagyobb kincsem, amit sok-sok éve őrzök. Belőle idéztem neked tegnap este is.

– Hol... hol tettél rá szert? – Adam a megörökönyödéstől alig bírta kipréselni a szavakat. – Vagy ez is titok?

– Elmondhatom. Amikor egy évtizede dolgozni kezdtem az első takarítócsapatomnál, egy idősebb férfi mellé osztottak be. Ötvennél is több lehetett. Az ebédjét nap mint nap egy kopott táskában hozta, ami szinte

összenőtt vele. Tőle hallottam olyan régi bölcseségeket, melyek megragadtak a fejemben. Idővel a férfi kezdte elveszíteni az erejét, de akkor sem hagyta abba a munkát, nem tehetett. Egyik nap cipekedés közben összeesett, és nem mozdult többet. Amikor elszállították a testét, észrevettem, hogy ottmaradt a táskája. Kinyitottam, és ezt találtam a mélyén. Nem szégyellem, megtartottam magamnak, és esténként ma is előveszem, hogy elmerüljek benne. Sok részletét már kívülről tudom. Azt is, ami eszembe jutott, amikor megpillantottam a tárgyat abban a teremben odalent. De most inkább felolvassám.

Klara felütötte a könyvet, rövid ideig lapozgatott benne, végül kisímított egy oldalt. Felpillantott Adamre, majd vissza a könyvre, és fennhangon előadta:

– *Eh, csak tűz oltja a tüzek parázsát, / A kínok írja egy új fájdalom. / És jaj gyógyítja gyötrelmek marását. / Szédülsz? kerengj a másik oldalon. / Fertőzd be szemedet egy új ragállyal, / S e régi méreg eltűnik ezáltal!*¹

Adam úgy érezte, mintha a lakóegység falai és tárgyai láthatatlanná váltak volna körülöttük. Csak Klarát látta, ahogy fejét lehajtja, és szája formálja a hangokat. Amint a szavak az agyában új életre keltek, ágyékában megint érezte a szorítást. Mikor a nő elhallgatott, körbefonta őket valami megfoghatatlan pátoz.

A varázst megtörve Adam megköszöri a torkát, és félve megkérdezte:

– Elkérhetem?

Klara átnyújtotta a könyvet, a férfi pedig vigyázva a kezébe vette. Ujja hegyével végigsímította a borítóját, aztán szétnyitotta, lapozni kezdte, végül az orrához emelte, és meg is szagolta. Üdvözült mosollyal adta vissza Klarának.

– Hogyan maradt meg? – kérdezte.

– Nem tudom, egyfajta csoda folytán. De itt van, és ez a lényeg.

– Tehát neked is jutott egy Benjamin. És mondd, ki ez a Shakespeare?

– Az idős munkatársam gyakorta említette a nevét. Szerinte egyike volt azoknak, akik leginkább megérintették az emberek lelkét. A darbjait nézőkkel teli színházakban adták elő, és lépten-nyomon idézték a mondatait, az általa alkotott kifejezéseket, melyekről egy idő után már senki sem tudta, hogy tőle erednek.

Adamnak eszébe jutott valami, ami pár napja igen foglalkoztatta.

– Azt mondd... idézték a mondatait?

– Talán mi is ezt tesszük, nap mint nap.

– Találkoztál olyasmivel ebben a könyvben, hogy... „színház az egész világ”?

Klara a férfit hunyorított. Adam úgy érezte, a fejébe próbál belelátni.

– Azt hiszem... De várj csak!

Ezúttal tovább tartott a keresés, de végül Klara rábökött az egyik oldalra. És felolvasta, amit ott talált:

– *Színház az egész világ, / És színész benne minden férfi és nő: / Fellép s lép: s mindenkit sok szerep vár / Életében, melynek hét felvonása / A hét kor.*²⁴

Adam magában ismételte a sorokat. Közben mintha ismeretlen dimenziók nyíltak volna meg előtte. A szavak új tartalommal töltődtek meg, örvénylő mélységgel. Összeszorult a mellkasa, és összeszorította az öklét.

Ekkor valahogy megtörtént. A szíve úgy dobogott, mintha ki akarna ugrani a helyéről, ahogy Klarához lépett. A nő ránézett, becsukta a könyvet, és az ágyra csúsztotta. Adam felemelte a kezét, hogy végigsimítsa a másik arcát. Klara behunyt szemmel hagyta, miközben alig

**E-KÖNYVEK 1000 FT KEDVEZMÉNNYEL
A GALAKTIKABOLTON**

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

hallhatóan felsóhajtott. A férfi lassan, tétova mozdulattal ölelte át. Magába szívta Klara illatát, szája a nő szájához ért. Olybá tűnt, elemészteti a forró leheletet. Az ösztönök életre keltek.

Ledőltek az ágyra, a régi világból itt maradt könyv mellé, és a sosem látott, sosem gyakorolt mozdulatok magától értetődővé váltak. A testük összefonódott. Ők ketten voltak a világ, ami így vált teljessé.

7.

Gabriel végzett az újabb beállítással, a nap folyamán már a másodikkal. Egyre nagyobb rutint szerzett a felhasználói felület kezelésében. Hátrafordult, és Adamre pillantott.

– Mehet? – kérdezte.

Adam elmerengett. Három órával ezelőtt az előző napit ismétlő történet bontakozott ki a szerkezet által megidézett múltból. Az ország egy másik pontját választották ki az Esemény idején. És mielőtt a végzetes pillanat bekövetkezett volna, itt is megjelentek a páncélozott járművek, melyek közintézmények, kutatóintézetek udvarából indulva, majd konvojja egyesülve sebesen elhagyták a helyszínt.

Ez már aligha véletlen, gondolta Adam, Gabrielnek akár igaza lehet az okokkal kapcsolatban. De nem volt teljesen biztos benne, vagy nem akart biztos lenni. Így most egy harmadik próbára készültek.

Tanulva az előzőekből, semmit sem kockáztattak. Délelőtt ő vállalta az őrködést, ráhagyatkozva társai beszámolójára. Ebédjük elfogyasztását követően Klarára került a sor. A nő az épület előtt várakozott, hogy nyomban üzenjen a karperecével, ha egy jármű feltűnik az udvar kapujában.

– Mi van veled? – rázza vissza Adamet a jelenbe Gabriel hangja. – Szétesettnek tűnsz.

Inkább fáradtnak, vélte ő, de nem szólt semmit, csak vállat vont. Hajnalban tért vissza a lakóegységébe, hogy Gabriel reggel már ott találja, de akkor sem jött a szemére álom.

Klarával úgy döntöttek, egyelőre nem közlik társukkal, mi történt köztük az éjjel. Maguk sem voltak vele tisztában, ez hogyan befolyásolhatja a jövőjüket, miként hat ki a munkájukra, hiszen épp csak megérintette őket az újdonság varázsa, az együtt töltött órák misztériuma. Másrészt azt sem akarták, hogy a normákkal dacoló viselkedésükről bárki értesüljön, még szűkebb környezetükben sem.

Sok mindent megtudott a nőről, de mint egy ismeretlen földet bejáró utazó, folytatni akarta a felfedezését. És közben újra és újra megélni a fizikai közelségét.

Olyan emóciók szakadtak ki belőle, melyekről nem is értette, hol rejtőzhetnek el idáig. Megrázta a fejét.

– Figyelek – felelte, mire Gabriel lenyomta a billentyűt.

Az időpont ugyanaz volt. A helykoordináták egy drótkerítéssel körülvárt katonai objektumot jelöltek ki az ország közepén, amit a mai napig a legszigorúbban őriznek. Egy támaszpontot, melyről nem tudhatta az átlagpolgár, pontosan mire szolgál, és mit rejt magában. Gabriel indítványozta a helyszínt, mivel úgy sejtette, itt újabb magyarzatokra lelhetnek. Adamnek először aggályai támadtak a választással kapcsolatban, végül beleegyezett. Klara is így tett.

A vakító fények után szögesdrót kerítések, megfigyelőtornyok, hangárok jelentek meg, mellettük többszintes kockaépületek, a tetejükön radarokkal és átjátszóállomásokkal. Lebetonozott terek teherautókkal, harckocsikkal. A látványt mégis egy hegynyi sziklatömb uralta közepén, melybe széles alagutat fúrta. Bejáratára vaskos fémkapu simult, ennek szárnyai most nyitva álltak, hogy befogadja a kiépített aszfalozott úton, több oszlopban érkező páncélozott járműveket. Hihetetlen sok volt belőlük.

Katonák irányították a forgalmat, katonák siettek, rohantak minden irányba. Százával,

ezrével. Közöttük terepszínűre festett dzsippek szalomoztak. Az egyik épület tetejére éppen leszállt egy helikopter, egy másik a bázis fölött körözött. Az objektum látszólag egy felbolydult méhkashoz hasonlított, de jobban megfigyelve észre lehetett venni a nagyfokú szervezettséget.

Aztán harmadszorra is elérkezett az Esemény. A rend pillanatok alatt felbomlott. A járművek egyik része megállt, a másik belerohant az előtte levőbe. A helikopter lezuhant, tucatnyi testet temetve maga alá. A katonák, hasonlóan a főváros terén sétálókhöz, földbe gyökerezett lábbal az égre emelték tekintetüket, vagy a betonra roskadtak. Hamarosan füst és tűz elegye borított be mindent, a magasból intenzív hamueső hullott. A halál és a pusztulás annyira tapintható volt, hogy Adambe belemart a fájdalom és a veszteség érzete. Ismét felderengtek benne a Benjamtól hallottak.

Az Eseményt követően minden összeomlott: a társadalom, a kultúra, a mindennapok kiszámíthatósága. Hatalmi vákuum keletkezett, amiből végül kiemelkedett az új vezető elit. Hogy pontosan kik voltak ők, senki sem tudta. De valahogy megszerezték az irányítást, és rövid idő alatt mindent központosított, precízen működő gépezetté formáltak maguk körül. Megváltoztathatatlan gépezetté. Új időszámítás kezdődött, a múltra egyre sűrűbb homály borult.

– Félelmet keltettek az emberekben, amit folyamatosan fenntartottak, és fenntartanak a mai napig – mondta Benjamin. A furgonban zötykölődtek, úton a raktárak felé.

– Miért jó az? – értetlenkedett Adam.

– Így kényszerítik őket engedelmességre. Hogy mindent elfogadjanak. Hogy ne tiltakozzanak.

– Azelőtt nem így volt?

– Azelőtt volt alternatíva; bár néha csak rosszszak közül, de lehetett választani. Időről időre a többség döntötte el, kik irányítsák.

– Megvolt hozzá a bölcsessége?

– És a tapasztalata. De mivel a múltunkat is elvették, szinte senki sem tudja, milyen volt régen. Hogy lehetett másképp is.

– De valamikor csak megváltoznak a körülmények? És nem lesz szükség ekkora áldozatra, ugye?

– Gondolod?

Ebben az időben öltött formát az új kormányzati struktúra, létrejöttek a végeláthatatlan lakótelepek, az élet minden területét meghatározó előírások, ekkor szűntek meg a társasági kapcsolatok. És ekkor emelkedett fel a Gaia-egyház is, és lényegült át az Esemény egyfajta eredendő bűnné, melynek megváltásáért mindent el kell követni. Hogy mindez valóban így történt, arról persze csak mendemondákat lehetett hallani, félve-suttogva elmondott történeteket; viszonyítási alappal egyedül az idő, még az Esemény előtt született generáció rendelkezett, akik mára alig maradtak, így keveseket szólíthattak meg. Ha egyáltalán volt ilyen készítetésük.

Úgy hírlett, a dolgok hasonlóképp játszódtak le más országokban is, mintha a sok új hatalom egymást másolná. De ennek igazságtartalmát végképp nem volt, ki ellenőrizze.

Amikor vakító fénybe olvadt a kép, sokáig hallgatott a két férfi.

– Minden gyanúm megerősítést nyert – vonta le végül a következtetést Gabriel. – De ez csak a kezdet.

– Minek a kezdete?

– A szerkezet felhasználásának. Végre leleplezhetjük a kormányzat szemfényvesztéseit, megláthatjuk igazi arcát, erejét... és gyengeségét.

Adamnak ez már sok volt. Úgy érezte, túlléptek azon a ponton, amivel még azonosulni tud.

– Ez egy tudományos kísérlet eszköze, Gabriel – figyelmeztette társát. – Nem fordíthatjuk politikai célokra. Nincs jogunk hozzá.